

په پرمخه آغاڅ سال تحصیلي پرسی شه

لځستين قدم‌های کوچک در راهی بزرگ

صفحه ۲

آیا پزشکيان در نيويورک قفل جنگ را باز می‌کند؟

شروط ۷گانه ایران برای مذاکره با آمریکا

اعلام هفت شرط ایران برای آغاز هرگونه مذاکره با آمریکا، آن هم از سوی دبیر شورای عالی امنیت ملی، از دید برخی کارشناسان سیاست خارجی صرفاً تکرار مواضع پیشین تهران نیست؛ بلکه می‌تواند نشانه تبدیل شدن شروط مطرح‌شده در ماه‌های اخیر به یک چارچوب مشخص برای مذاکرات احتمالی باشد. محسن رضایی، دبیر شورای عالی امنیت ملی، روز شنبه ۲۸ شهریور اعلام کرد که این شروط به دولت آمریکا منتقل شده و تهران پذیرش آن‌ها را پیش‌شرط آغاز مذاکره می‌داند. در چنین شرایطی سفر مسعود پزشکیان به نیویورک و حضور او در مجمع عمومی سازمان ملل، اهمیتی متفاوت پیدا می‌کند. اگر کانال‌های سیاسی برای کاهش تنش میان تهران و واشنگتن بار دیگر فعال شوند، نیویورک می‌تواند یکی از معدود عرصه‌هایی باشد که امکان دیدارهای دیپلماتیک و انتقال مستقیم پیام‌ها در آن وجود دارد. پرسش اصلی اما این است: آیا واشنگتن آماده ورود به چارچوبی است که تهران برای مذاکره تعیین کرده یا قرار است وضعیت موجود، یعنی شرایط «نه جنگ و نه صلح»، برای مدتی طولانی‌تر ادامه پیدا کند؟ حسن هانی‌زاده، تحلیلگر مسائل سیاست خارجی، معتقد است هفت شرط مطرح‌شده از سوی محسن رضایی را باید در امتداد همان چارچوبی تحلیل کرد که پیش‌تر در قالب تفاهم ۱۴ ماده‌ای اسلام‌آباد مطرح شده بود. حسن هانی‌زاده با اشاره به شروط هفت‌گانه مورد اشاره محسن رضایی گفت: «این شرایط دقیقاً در چارچوب همان توافق‌نامه ۱۴ ماده‌ای اسلام‌آباد قابل تحلیل است؛ اما مطرح کردن آن‌ها از زبان دبیر شورای عالی امنیت ملی نشان می‌دهد ایران به‌صورت جدی به دنبال عملیاتی کردن این شروط است.»

شرح در صفحه ۲

موج جدید اجاره دلاری خانه در تهران
فرار مالکان از ریال!

صفحه ۳

جنگ بزرگ روی نیمکت تیم ملی
ستاره سابق ایران در مسیر بازگشت

صفحه ۵

حداقل ماهی ۸۵۰۰ میلیارد تومان پول لازم است
افزایش رقم کالابریک در ایستگاه مهر

صفحه ۶

چرا پیامدهای جنگ علیه ایران تعیین کننده اصلی نتیجه در انتخابات گنگره است؟

بحران مشروعیت جمهوری خواهان در آمریکا

دارد، اما این ابزارها به دلیل توتی احتمالی رئیس‌جمهور یا عدم الزام‌آوری قانونی، کارآمدی عملی چندانی ندارند. از منظر حقوقی، این بن‌بست، پرسشی بنیادین را مطرح می‌کند: در نظامی که «تعادل قوا» ستون اصلی آن است، چه کسی باید تصمیم نهایی درباره جنگ و صلح را بگیرد؟ پاسخ قانون اساسی روشن است. کنگره، اما در عمل، رئیس‌جمهور به عنوان فرمانده کل قوا، از اختیارات گسترده‌ای برخوردار است که می‌تواند این پاسخ را به چالش بکشد. اما آنچه در رأی‌گیری‌های مجلس نمایندگان رخ داد، نه یک شورش یکباره، بلکه فرآیندی تدریجی از افزایش شکاف درون حزب جمهوریخواه بود. در رأی‌گیری اولیه ژوئیه ۲۰۲۴، تنها چهار جمهوریخواه با دموکرات‌ها رأی دادند. اما در رأی‌گیری سپتامبر، این تعداد به هفت نفر افزایش یافت و مارینات میلر-میکس و رک نان از آیووا، و نانسی میس از کارولینای جنوبی به جمع مخالفان پیوستند. این افزایش تدریجی، از چند جهت حائز اهمیت است. نخست، نشان‌دهنده فشار فزاینده از سوی رای‌دهندگان در حوزه‌های انتخابیه رقابتی است. میلر-میکس و نان، هر دو از حوزه‌هایی می‌آیند که در انتخابات میان‌دوره‌ای ۲۰۲۴ رقابتی تلقی می‌شوند و موضع‌گیری آن‌ها درباره جنگ، می‌تواند سرنوشت آن‌ها را تعیین کند. نان در اظهارنظری صریح گفته: «من به ماندن سربازانمان در یک جنگ بی‌پایان رأی نخواهم داد، در حالی که مردم آیووا در پمپ بنزین هزینه‌های گزافی می‌پردازند». دوم، این شکاف، نشان‌دهنده تغییر در «محاسبات سیاسی» جمهوریخواهان است. در ماه‌های اولیه جنگ، بسیاری از جمهوریخواهان از ترس انتقاد ترامپ یا از دست دادن حمایت پایگاه انتخاباتی، از انتقاد علنی خودداری می‌کردند. اما با افزایش هزینه‌های جنگ (بیش از ۴۲ میلیارد دلار تا سپتامبر ۲۰۲۴)، جهش قیمت بنزین و کاهش محبوبیت ترامپ، محاسبات تغییر کرده‌است. رأی‌دهندگان جمهوریخواه در نظرسنجی‌ها نگرانی فزاینده‌ای از «جنگ بی‌پایان» و «تأثیر آن بر معیشت» ابراز کرده‌اند.

لینتوس تست وفاداری و پیامدهای آن
ترامپ که این رأی‌گیری‌ها را به عنوان «لینتوس تست وفاداری» تلقی می‌کند، بارها به جمهوریخواهانی که علیه او رأی داده‌اند، تاخته است. اما این واکنش، خود به شکاف دامن زده است: هرچه ترامپ بیشتر فشار می‌آورد، جمهوریخواهان بیشتری در حوزه‌های رقابتی، برای حفظ موقعیت خود، از او فاصله می‌گیرند. این پارادوکس، نشان‌دهنده محدودیت‌های

زندگی نامه فقیه و مرجع عالی قدر شیعه آیت‌الله‌العظمی سیدموسی شبیری زنجانی را بررسی شد

میراث ماندگار

فقاہت

تحقیق و اخلاق

صفحه ۴

مهدی ملک محمد

سرمقاله

تاب‌آوری؛ فضیلتی که نباید جای سیاست‌گذاری را بگیرد

در سال‌های اخیر، «تاب‌آوری» به یکی از پُرتکرارترین واژه‌ها در ادبیات اجتماعی ایران تبدیل شده است. در مواجهه با تورم، کاهش قدرت خرید، نااطمینانی، بحران‌های سیاسی و جنگ، بارها از «مردم تاب‌آور ایران» سخن گفته می‌شود؛ تعبیری که در ظاهر ستایش مردم است، اما یک پرسش مهم را به حاشیه می‌برد: وقتی از تاب‌آوری مردم سخن می‌گوییم، آیا هم‌زمان درباره فشاری که آن‌ها ناچار به تحملش هستند نیز پرسش می‌کنیم؟ در روان‌شناسی، تاب‌آوری به‌معنای تحمل نامحدود فشار نیست. تاب‌آوری مجموعه فرایندها و منابعی است که به فرد یا جامعه امکان می‌دهد در مواجهه با دشواری، کارکرد خود را حفظ کند و پس از بحران آن‌را بازیابی کند. بنابراین فرد تاب‌آور کسی نیست که آسیب نمی‌بیند یا هر شرایطی را می‌پذیرد؛ بلکه کسی است که منابع کافی برای سازگاری و بازسازی در اختیار دارد. از همین‌رو، تاب‌آوری را نباید با تحمل یکی دانست. ممکن است فردی سال‌ها در شرایط دشوار زندگی کند و همچنان به کار و زندگی ادامه دهد، اما هم‌زمان فرسوده شود. افق آینده‌اش کوتاه‌تر شود و بخش فراینده‌ای از انرژی روانی‌اش صرف کنارآمدن در نااطمینانی شود. ادامه‌دادن زندگی، به‌تنهایی، نشانه سلامت نیست. این مسئله در شرایط جنگ اهمیت بیشتری پیدا می‌کند. جنگ فقط یک رخداد نظامی نیست؛ تهدید، فقدان، اختلال در زندگی روزمره و نااطمینانی را افزایش می‌دهد. وقتی این فشار بر مشکلات اقتصادی و اجتماعی موجود افزوده می‌شود، خطر فقط یک بحران تازه نیست؛ بلکه فرسایش تدریجی ظرفیت‌های سازگاری جامعه است. شرایط کنونی ایران البته پیچیده‌تر است، زیرا همه‌ی عوامل بحران در اختیار تصمیم‌گیران داخلی نیست. ادامه در صفحه ۴

خبر

بازخوانی ماجرای نام گذاری سی‌ام شهریور

گفت‌وگوی تمدن‌ها؛ از سیدمحمد خاتمی تا مسعود پزشکیان در نیویورک

رئیس دولت اصلاحات در سال ۷۷ در شرایطی از گفت‌وگو میان تمدن‌ها سخن گفته بود که نظریه «برخورد تمدن‌ها»ی ساموئل هانتینگتون، استاد علوم سیاسی دانشگاه هاروارد، در محافل سیاسی و دانشگاهی جهان بحث‌برانگیز شده بود. به گزارش خبرآنلاین در تقویم ایران، ۳۰ شهریورماه با نام «گفت‌وگوی تمدن‌ها» گرہ خورده است، ایده‌ای که ۲۸ سال پیش سیدمحمد خاتمی آن را از تریبون مجمع عمومی سازمان ملل متحد خطاب به جهان مطرح کرد و آن را در تقابل با ایده «برخورد تمدن‌ها»ی ساموئل هانتینگتون، استاد علوم سیاسی دانشگاه هاروارد، قرار داد. اما در روزهایی که نیویورک دوباره میزبان رئیس‌جمهوری ایران است و مسعود پزشکیان قرار است فردا صبح به این سفر برود، اهمیت ایده سال‌های پیش خاتمی در شرایط جنگی کشور اهمیت ویژه‌ای پیدا می‌کند. اگر کمی به عقب‌تر برگردیم، در میان رؤسای جمهور ایران پس از انقلاب، شهید آیت‌الله سیدعلی خامنه‌ای تنها یک بار به نیویورک رفتند و آیت‌الله هاشمی رفسنجانی هم هرگز برای حضور در مجمع عمومی سازمان ملل، عازم نیویورک نشد. اما سیدمحمد خاتمی، رئیس دولت‌های هفتم و هشتم در حالی ۲ سفر به نیویورک را در کارنامه خود دارد که با همان دوسفر توانست نام خود را در حافظه جهانی ثبت کند. او در اولین حضورش در نیویورک با طرح ایده «گفت‌وگوی تمدن‌ها» موجی از توجه و تحسین در سراسر جهان به همراه داشت و این نظریه به یکی از پرخبرترین پیام‌های ایران پس از انقلاب تبدیل شد. دولت هفتم در آن سال‌ها که با دولت بیل کلینتون و جورج بوش پسر در آمریکا همزمان بود، موضوع ترمیم وجهه بین‌المللی جمهوری اسلامی در دستور کار تهران قرار داشت و گفت‌وگوهای پیرامون مسئله افغانستان و عراق بین تهران و واشینگتن در جریان بود. از همین رو، خاتمی در آن نشست گفته بود: «به نام جمهوری اسلامی ایران، پیشنهاد می‌کنم که به عنوان گام اول سال ۲۰۰۱ از سوی سازمان ملل، سال گفت‌وگوی تمدن‌ها نامیده شود؛ با این امید که با این گفت‌وگو نخستین گام‌های ضروری برای تحقق عدالت و آزادی جهانی برداشته شود.»

به بیان دیگر، رئیس دولت اصلاحات در سال ۷۷ در شرایطی از گفت‌وگو میان تمدن‌ها سخن گفته بود که نظریه «برخورد تمدن‌ها»ی ساموئل هانتینگتون، استاد علوم سیاسی دانشگاه هاروارد، در محافل سیاسی و دانشگاهی جهان بحث‌برانگیز شده بود. آن زمان، هانتینگتون معتقد بود در جهان پس از جنگ سرد، اختلافات فرهنگی و تمدنی می‌تواند به یکی از اصلی‌ترین زمینه‌های منازعه تبدیل شود. اما وقت سازمان ملل، نیز در سال ۱۹۹۹ با اشاره به پیشنهاد خاتمی، بر اهمیت طرح پیشنهادی تمدن‌ها تأکید کرده بود و معتقد بود این گفت‌وگو نباید تنها به روابط دولت‌ها محدود بماند، بلکه باید میان جوامع و گروه‌های مختلف نیز دنبال شود. پیشنهاد رئیس‌جمهور ایران خیلی زود در سازمان ملل مورد توجه قرار گرفت. چند هفته بعد، موضوع گفت‌وگوی تمدن‌ها در دستور کار مجمع عمومی قرار گرفت و در نهایت در چهارم نوامبر ۱۹۹۸، قطعنامه نام‌گذاری سال ۲۰۰۱ به عنوان «سال گفت‌وگوی تمدن‌ها» بدون رأی‌گیری تصویب شد. از دولت‌ها، سازمان‌های بین‌المللی و نهادهای غیردولتی نیز خواسته شد برنامه‌هایی را برای تحقق این ایده دنبال کنند. مصوبه‌ای که بر نقش گفت‌وگو در کاهش تنش‌ها، پیشگیری از درگیری‌ها و افزایش تفاهم میان جوامع تأکید داشت. حال پس از ۲۸ سال، رئیس‌جمهور ایران در حالی فردا برای حضور در مجمع عمومی سازمان ملل، راهی نیویورک می‌شود، که در یک سال و نیم گذشته، کشور درگیر نبرد نظامی با آمریکا و اسرائیل بوده و محاصره دریایی ایران و اعمال تحریم‌های شدید نشان از جنگ اقتصادی واشنگتن دارد. جهان دیگر همان سال ۱۹۹۸ نیست و جنگ‌ها، بحران‌های منطقه‌ای، مهاجرت، افراط‌گرایی و اختلافات فرهنگی و سیاسی تبدیل به یکی از مهم‌ترین مسائل بین‌الملل تبدیل شده‌اند. با این حال، همچنان برخی بر این باورند که می‌توان با تکیه بر دیپلماسی در کنار نیروی نظامی سایه جنگ را از سر کشور دور کرد. از همین رو، باید دید که مسعود پزشکیان در سومین حضور خود در این نشست، می‌تواند طرح جدیدی را در جهان مطرح کند تا بار دیگر دیپلماسی ایران مورد توجه و تحسین جهان قرار بگیرد یا خیر.